Ти уяви собі: на чужині
Випало з мамою їхать мені.
Мати сидить в паланкіні всі дні,
Зором блукаючи десь вдалині,
Я ж на рудому гарцюю коні.
Кінь б'є копитом об висохлий діл,
І розпливається по стороні
Збитий червоною хмаркою пил.

Сонце сідає. Смеркає навкруг,
Їдемо ми низиною крізь луг.
Глухо й безлюдно. Пустеля німа.
Глянеш навколо — нікого нема.
Мати неначе й злякалась сама:
"Де ми? Куди нас оце привело?"
Я їй кажу: "Не лякайся, о ма!
Бачиш — ручай. Десь близенько й село".

Луг застелила колюча трава,
Крізь чагарник в'ється стежка крива.
В полі ніде ні телят, ні корів:
Певне, пастух до села їх повів.
Ми заблукали поміж чагарів,-
Як розшукати дорогу в імлі?
Матінка шепче тривожні слова:
"Що за багаття горить віддалі?"
Враз чую вигук: "Харе-ре-ре-ре!"
Крик цей розбійницький вуха дере.
Мати сховавшись у свій паланкін,
Плаче і молиться навперемін.
Слуги втекли,— не лишивсь ні один,
Кинули нас боягузи в біді.
Я до матусі промовив тоді:
"Мамо, не бійся! З тобою твій син!"

Люті, кошлаті, з киями біжать,
Довгі сережки на вухах висять.
"Стій! — я гукаю нападникам.— Стій!
Краще звідсіль утікайте мерщій,
Доки з мечем я не кинувся в бій,-
Ваше життя оцей меч відбере!"
Зграя, почувши мій оклик гучний,
Суне із ґвалтом: "Харе-ре-ре-ре!"

Мати благає: "Мій сину! Спинись!"
Я їй кажу: "Ти лишень подивись".
Сміло пускаю вперед скакуна,
Меч мій дзвенить, аж несеться луна.
Мамо! Була оця битва страшна!
В тебе і глянуть не вистачить сил,
Скільки людей покотилось на діл,
Скільки голів розрубав я навпіл!

Проти розбійників бивсь я один.
Мамо! Ти думала: згинув твій син,
Він же, спітнілий, замащений в кров,
Як переможець до тебе прийшов.
Вийшла тоді з паланкіна ти знов,
Стала мене цілувать і хвалить:
"Щастя, що був ти зі мною в цю мить,
Бо не попала я в лапи страхіть".

В світі стається подій без кінця,-
Чом же не сталась подія оця?
От би я людям її розповів! —
Брат мій скричав би: "Аж дивно це чуть!
Звідки у хлопчика сила така?"
Інші промовили б: "Щастя, що в путь
Мати з собою взяла малюка".

Перекладач: М. Бажан